

Tri prva članka ovoga broja ujedno su i stožerna predavanja ovogodišnjeg IX. europskog foruma o školskom vjeronauka, koji je održan od 26. do 30. travnja u Bratislavi. Riječ je o udruženju katoličkih stručnjaka, teoretičara i praktičara s područja religijske pedagogije koji se svake dvije godine sastaju kako bi proučili aktualno stanje i probleme školskog vjeronauka. Ovogodišnji susret održan je na temu *Kakve i koliko religija treba multikulturalno društvo*. O sociološkom vidu tog pitanja govori nam rimska profesorica i sociologinja E. Rosanna pokušavajući upravo na temelju sociološkog promatranja otkriti pitanja i poticaje za religijsku pedagogiju. Vidjet ćemo kako današnje vrijeme ukazuje na nemali broj problema u vezi s položajem religije u današnjem društvu općenito i, posredno, s obzirom na specifično područje školskog vjeronauka. Međutim, Rosanna drži kako to pitanje nije nerješivo i smatra da je unatoč problemima i poteškoćama vjeronauku sasvim opravdano mjesto u suvremenoj školi. Zanimljivo će biti pročitati kako o tome razmišlja političar Nasarre, koji nas upoznaje s nekim od današnjih političkih vidova tog problema, ali nam isto tako kazuje da ne treba previše brzopletu prihvaćati bilo koji odgovor. Kršćanstvo i u današnjoj i u sutrašnjoj Europi ima svoje mjesto i budućnost, ali to nije unaprijed osigurana činjenica, nego je kršćani moraju uočavati i provoditi u djelo svojim životom i svjedočenjem, razmišljanjem i ustrajnim radom u zajedničkom i otvorenom dijalogu s onima koji drugačije žive. Treći bratislavski prilog je razmišljanje religijskog pedagoga i stručnjaka za područje marketinga, U. Hemela, koji upravo potaknut ekonomskim područjem ali na temelju ozbiljnog kršćanskog razmišljanja poziva vjeroučitelje i religijske pedagoge da se pred današnjim poteškoćama ne povlače u sebe nego da hrabro traže nove puteve koje on uočava i ističe kao nastojanje oko odgoja za specifičnu vjeronaučnu kompetenciju. Vaš urednik nakon toga ukratko predstavlja novije stanje s obzirom na prisutnost školskog vjeronauka u nekim europskim zemljama, zadržavši se posebno na pitanju njegove konfesionalnosti. Konfesionalni školski vjeronauk i danas je prisutan u javnoj nekonzfesionalnoj školi u Europi pridonoseći cjelovitom odgoju mladih naraštaja. Istina, postoje u vezi s time brojna pitanja, ali ona nisu odmah i dokaz njegove nesuvremenosti i nemogućnosti njegova održavanja, nego su nerijetko pokazatelj njegove životnosti i potrebe njegove daljnje inkulturacije.

U okviru ovogodišnje jubilarne godine bit će osobito poticajno pročitati članak J. Šimunića o euharistiji u životu mjesne Crkve, u kojemu nas autor poziva da toj temi posvetimo posebnu pažnju u našem sveukupnom kršćanskom životu, počevši već od obitelji. Naš njemački suradnik, B. Jendorff, u svom nam članku pokazuje kako i govor o crkvenoj povijesti u okviru školskog vjeronauka može biti itekako zanimljiv i aktualan, a prilog De Lime, brazilskog salezijanca i aktualnog predsjednika Društva latinskoameričkih kateheta, upoznat će nas s nekim aktualnim nastojanjima i problemima s kojima se susreće katehetski pokret na latinskoameričkom kontinentu. Naša suradnica V. Mandarić upoznaje nas s rezultatima istraživanja o religioznosti zagrebačkih srednjoškolaca. Rezultati nisu uvijek onakvi kakve bismo željeli, ali činjenice, makar i manje poželjne, mogu biti koristan poticaj za razmišljanje i za još ozbiljnije djelovanje. Jedan od konkretnih primjera primjene Biblije u vjeronauku je i primjer vjeroučiteljice M. Abramović. Neka taj prilog bude svim vjeroučiteljima poziv na još veće stvaralačko zalaganje i metodološkopedagoško oživljavanje njihova vjeronaučnog rada kao i poziv na izravno uključivanje u oblikovanje sljedećih brojeva ovog časopisa. Na kraju, i ovoga puta imate priliku upoznati se s nekoliko novijih djela religijskopedagoške i srodne literature.

Ugodne praznike i osvježenje uz čitanje ovoga broja želi Vam

Urednik